

การศึกษาและการเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ
โดยการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา

A STUDY AND ENHANCEMENT OF ASSERTIVENESS BEHAVIOR OF
TRANSGENDER ADOLESCENTSTHROUGH PSYCHOLOGICAL TRAINING

สุเทพ อุทัยค์¹, สกอล วรเจริญศรี², พัชรารภรณ์ ศรีสวัสดิ์³

Sutep Upayak¹, Skol Voracharoensri², Patcharaporn Srisawat³

Corresponding author, e-mail: dubadu888@gmail.com

Received: May 29, 2020; Revised: July 9, 2020; Accepted: July 11, 2020

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ 2) เปรียบเทียบการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ก่อนและหลัง เข้ารับการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาการแสดงออกที่เหมาะสมเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ จำนวน 132 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ จำนวน 20 คน โดยเลือกแบบเจาะจงที่มีคะแนนการแสดงออกที่เหมาะสม ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาและสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) การวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสม โดยการศึกษาวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกที่เหมาะสม การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง การสนทนากลุ่ม และแบบตรวจรายการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยเทคนิคการจำแนกชนิดข้อมูล วิธีการวิเคราะห์ค่าหลัก 2) แบบประเมินการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ มีอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.20-0.70 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 และ 3) โปรแกรมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ โดยสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้ 1) การศึกษาเชิงคุณภาพลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสม พบว่า การแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศมี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการเรียน ด้านปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และด้านการลดพฤติกรรมเสี่ยง โดยนักเรียน กลุ่มเป้าหมาย 132 คน ที่มีพฤติกรรมข้ามเพศมีการแสดงออกที่เหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง 2) ผลการเปรียบเทียบการแสดงออกที่เหมาะสม พบว่า หลังเข้าร่วมโปรแกรมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสม กลุ่มทดลองมีระดับการแสดงออกที่เหมาะสมเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา การแสดงออกที่เหมาะสม วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ

¹นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

²รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ABSTRACT

The purposes of this research were to study of assertiveness behavior and to compare the presentation of assertiveness behavior among transgender adolescents before and after attending a psychological training program. The target group contained 132 high school transgender students. However, twenty students whose scores ranged below 25% were selected specifically and on a voluntary basis. This research instruments used for study were 1) The research qualitatively categorized the sample behavior from documentary research, semi-structured and guided interviews, focus group discussions, a check-list using domain analysis and combined multiple aspects 2) The evaluation of assertiveness behavior among transgender adolescents and were provided discrimination between 0.20 and 0.70, with a reliability coefficient of 0.91. 3) In conjunction with the psychological program. The statistical analysis included mean, standard deviation and a t-test.

The results of the study were as follows: (1) the presentation of assertiveness behavior among transgender adolescents can be considered according to the following three aspects: education, social interaction and the general risk behaviors. The first-stage analysis demonstrated of the target group contained 132 were moderate level and (2) after participation in the psychological training program, the students showed significant improvements in the presentation of assertiveness behavior at a statistical level of 0.05.

Keywords: Psychological Training, Assertiveness Behavior, Transgender Adolescents

บทนำ

กลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ หรือ กลุ่ม T (Transgender) เป็นอีกหนึ่งเพศวิถี (Sexuality) ในกลุ่มความหลากหลายทางเพศ หรือ LGBTQ โดยตามการนิยามของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP, 2017) หมายถึงบุคคลที่มีการแสดงพฤติกรรมและวิถีทางเพศตรงข้ามกับเพศสภาพ หรือเพศกำเนิด (gender) ของตนเอง ซึ่งปัจจุบันนี้มีการแสดงตัวตนที่เปิดเผย ดังผลการศึกษาของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม ในปี 2559 (Institute for Population and Social research Mahidol University, 2016) ที่ได้ศึกษาจำนวนประชากรเกย์ กะเทย และกลุ่มรักร่วมเพศ ช่วงอายุ 15-59 มีประชากรกลุ่มนี้ราว 600,000 คน หรือประมาณ ร้อยละ 3 ที่ยอมรับและแสดงออกอย่างเปิดเผย

การแสดงออกที่เหมาะสมนั้น หลุยส์ จัมปาเทส (Luis Jampathes, 2011) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นลักษณะการแสดงออกที่ไม่ต้องการอำนาจ ไม่ต้องการบังคับขู่เข็ญ ไม่ต้องการควบคุมพฤติกรรมของคู่สนทนา แต่ตรงกันข้าม

เป็นการพัฒนาตนเองให้เกิดความเชื่อมั่นที่ถูกต้อง เป็นที่นับถือของบุคคลอื่นและสังคมยอมรับ ซึ่งการแสดงออกของเยาวชนกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศในปัจจุบันยอมรับกันโดยทั่วแล้วว่า ส่วนหนึ่งมาจากการเรียนรู้ผ่านตัวแบบ ตามที่ สุริยเดว ทรีปาตี (Suriyadheva Trepati, 2013) ได้กล่าวว่าหากคนที่เป็นต้นแบบเป็นต้นแบบที่ไม่ดีต่อสังคม แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกไปย่อมส่งผลกระทบต่อและเกิดพฤติกรรมเลียนแบบในคนบางกลุ่ม นั่นคือกลุ่มเด็ก เยาวชนที่มีพัฒนาการ วุฒิภาวะไม่เพียงพอ สถาบันครอบครัวอ่อนแอ ขาดการปลูกฝังวิชาชีวิตหรือมีแบบอย่างที่ดีจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าต้องเป็นกะเทย ตืดเกย์ ถึงจะเก่ง โดดดัง ได้รับความสนใจ หรือเกิดการลอกเลียนแบบ สร้างจุดสนใจให้ตัวเอง ขณะที่เด็กที่มีต้นทุนชีวิตที่สูงมีพื้นที่ในการแสดงออก มีวิจรรย์ญาณเขาก็จะเข้าใจ ไม่จำเป็นต้องทำการลอกเลียนแบบ พฤติกรรมเหล่านี้ก็จะไม่เกิด ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของผู้ปกครอง โรงเรียน และสังคมที่ต้องช่วยกันทำหน้าที่ให้ความรู้และปลูกฝังแบบอย่างที่ดีให้กับเยาวชน

นั่นคือหากสังคมสามารถกำหนดหรือชี้แนะบทบาทในการแสดงออกที่เหมาะสมแก่บุคคลกลุ่มเพศทางเลือกได้จะนำไปสู่การยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไขและสร้างความพึงพอใจกับทั้งตัวบุคคลและสังคมโดยรวม

ปัญหาการแสดงออกของวัยรุ่นที่มีความหลากหลายทางเพศในโรงเรียนมัธยมนั้นวินัย ชุ่มชื่น (Winai Chumcheun, 2011) ได้ศึกษาปัญหาของนักเรียนกลุ่มความหลากหลายทางเพศในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยการสัมภาษณ์นักเรียนพฤติกรรมข้ามเพศในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดราชบุรีโดยนักเรียนเหล่านั้นมีพฤติกรรมที่แสดงออกให้ปรากฏเห็น พบว่าเป็นที่ล้อเลียนของเพื่อน บางครั้งเพื่อนแสดงพฤติกรรมที่เป็นการคุกคามทางเพศ ทั้งทางกายและวาจา ทั้งยังได้สร้างความอับอายแก่เพื่อนนักเรียนที่มี อัตลักษณ์ที่เป็นเพศ ครูในโรงเรียนท่านหนึ่งกล่าวว่า “การแสดงออกของพวกเรา (ผู้ที่มีอัตลักษณ์ที่เป็นเพศทางเลือก) มักจะถูกเพื่อนร่วมห้องแสดงอาการล้อเลียน บางครั้งก็แกล้งจับนมแต่ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องจริงจัง เพียงเป็นการล้อเล่นเท่านั้น พวกนักเรียนที่เป็นกะเทยบางคนก็อาย บางคนก็เล่นด้วยแต่ส่วนมากจะอาย”

จากการศึกษาที่ได้กล่าวมาสอดคล้องกับปัญหาที่ผู้วิจัยพบ กล่าวคือ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมข้ามเพศที่มียอมรับตนเองและแสดงออกเปิดเผย กว่าร้อยละ 5 ของนักเรียนทั้งหมด โดยนักเรียนกลุ่มดังกล่าวได้เผชิญปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองที่ส่งผลต่อทัศนคติและการรับรู้ของบุคคลอื่นในสังคมโรงเรียน ดังตัวอย่างการให้คำปรึกษา เช่น “หลาย ๆ ครั้งที่หนูเข้าเรียน จะต้องโดนตำหนิทั้งทรงผม การแต่งหน้า ต่อหน้าเพื่อน ๆ บางทีก็โดนครุว่าเวลาสอบตก ทั้งที่เพื่อนคนอื่น ๆ ก็ตก เหมือนทำอะไรก็ผิดไปหมด จนหนูโดนดะเรียนไม่ยอมเข้า” “เบื่อคะ เบื่อมาก ใ้โนนก็ผิด ใ้โนนก็ผิด ไม่ยอมมาโรงเรียนแล้วคะ หนูก็อยากรู้ว่าจะต้องทำตัวแบบไหนถึงจะเข้าสังคมได้” ในส่วนของครูที่ได้จัดการเรียนการสอนหรือมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนกลุ่มนี้ ก็พบปัญหา เช่น “ในคาบครุณะ ชอบพูดทะเล่ิง เสียงดัง ระบายคนอื่น ๆ

พอดูก็ชักสีหน้าใส่ พุดจาไม่สุภาพเรียบร้อยเลย เรื่องแต่งกายนี้พอรับได้ แต่พฤติกรรมไม่ไหว มันแรงกว่าคนปกติ” ซึ่งที่กล่าวมาข้างต้น เป็นตัวอย่างหนึ่งของปัญหาที่เกิดขึ้นซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาความสุขของกระเทยเกย์ไทยของ พรเทพ พรขาว (Pornthep Prakouw, 2013) ที่ศึกษาระดับความสุข และศึกษาถึงปัจจัยการเกิดปัญหาสุขภาพจิตกลุ่มกระเทยเกย์ พบว่าการแสดงอารมณ์ของบุคคลกลุ่มนี้ส่วนที่แสดงอารมณ์รุนแรงนั้น เป็นการตอบสนองต่อการรับรู้ถึงความผิดปกติทางเพศของตนเองในระดับจิตใต้สำนึก รับรู้ถึงความแตกต่าง แยกแยกกับคนอื่นในสังคม ให้กลไกการป้องกันตนเองไม่ให้ถูกดูถูก ถูกกลั่นแกล้งด้วยการแสดงออกในลักษณะก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งจะเกิดมากในช่วงวัยรุ่น 15-20 ปี โดยงานวิจัยดังกล่าวตรงกับสภาพปัญหาที่ผู้วิจัยได้พบ กล่าวคือ การแสดงออกที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มข้ามเพศ จะมีปัญหาเช่น การมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง การจัดการอารมณ์ นำไปสู่ปัญหาการปรับตัว ปัญหาการเรียน ฯลฯ

จากข้อมูลปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะคณะกรรมการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนจึงมีความสนใจที่จะช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยได้กำหนดแนวทางในการศึกษาลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ด้วยวิธีการเชิงคุณภาพในตอนี่ 1 ของการศึกษา โดยเริ่มจากรวบรวมและศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ เพื่อสรุปลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสม ผนวกกับการศึกษา รวบรวมข้อมูลในพื้นที่วิจัย โดยใช้กระบวนการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured or Guided Interviews) การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) จากผู้ที่เกี่ยวข้องภายในโรงเรียนซึ่งเป็นพื้นที่วิจัย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปประเด็นด้านพฤติกรรม และดำเนินการยืนยันข้อมูลด้วยแบบตรวจรายการ (Checklist) จัดสร้างแบบประเมินการแสดงออกที่เหมาะสม และนำไปประเมินนักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสม และในตอนี่ 2 ทำการศึกษาพัฒนารูปแบบกิจกรรมหรือวิธีการที่มี

ประสิทธิภาพเหมาะสมกับการนำไปเสริมสร้างพฤติกรรม การแสดงออกของกลุ่มตัวอย่างต่อไปสำหรับวิธีการเสริมสร้าง การแสดงออกที่เหมาะสมนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการ ฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งในการปรับเปลี่ยน และเสริมสร้างพฤติกรรมดังที่ แมนกรุลคาร์ วิทแมน และ โฟสเนอ (Mangrulkar; Whitman, & Posner. 2001: 56) ที่ศึกษาประโยชน์ของการฝึกอบรมให้แก่วัยรุ่นก็พบว่า การฝึกอบรมเป็นวิธีการช่วยแก้ปัญหาการเรียนและ ปรับปรุงพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียน ช่วยป้องกัน พฤติกรรมเสี่ยง ช่วยในเรื่องการจัดการอารมณ์ พัฒนา ความภูมิใจในตนเอง ช่วยส่งเสริมการปรับตัวทางสังคม ได้การฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้พัฒนา มนุษย์ เป็นการวางแผนและจัดทำอย่างเป็นระบบ เพื่อปรับปรุงหรือพัฒนาความรู้ (Knowledge) เจตคติ (Attitude) และทักษะ (Skill) โดยผ่านประสบการณ์เรียนรู้

ด้วยเหตุนี้ในการศึกษาและเสริมสร้างการ แสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนเพศทางเลือก ผู้วิจัยจึง ใช้วิธีการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา เพื่อเสริมสร้างการ แสดงออกที่เหมาะสม โดยการฝึกอบรมเป็นการนำ หลักการ ทฤษฎี และกระบวนการทางจิตวิทยา ผสมผสาน แนวคิดและเทคนิคการให้คำปรึกษาที่เน้น บุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยมุ่งค้นหาและสร้างตัวตน ตามอัตลักษณ์ทางเพศ สร้างคุณค่าในตนเองตระหนักรู้ ถึงศักยภาพที่มีอยู่ ยอมรับผู้อื่นและเข้าใจสังคมโดยรวม

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาลักษณะ แสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ การพัฒนาแบบประเพณีและโปรแกรมการฝึกอบรมเชิง จิตวิทยาที่จะช่วยเสริมสร้างการแสดงออกของที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศในโรงเรียน มัธยมปลายเพื่อใช้เป็นข้อมูลและแนวทางในการ เสริมสร้างพัฒนาการแสดงออกที่เหมาะสมได้ต่อไป

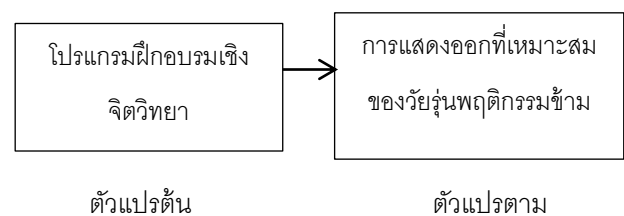
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสม ของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ
2. เพื่อเปรียบเทียบการแสดงออกที่เหมาะสม

ของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ก่อนและหลังเข้ารับการ ฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดโดย การให้การฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้างการ แสดงออกที่เหมาะสมนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมข้ามเพศ โดยผสมผสานเทคนิคการให้คำปรึกษา ร่วมกับกิจกรรม กลุ่มสัมพันธ์เข้าไปในโปรแกรมการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา ประยุกต์ เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็น ศูนย์กลาง เน้นให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ทบทวนตนเอง รู้จักและเข้าใจตนเองทั้งความคิดและความรู้สึก กระบวนการและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบรู้คิด พฤติกรรม เพื่อสร้างพลังบวกและการรับรู้ใหม่นำไปสู่การ ปรับพฤติกรรม ตลอดจนการเสริมแรง การใช้บทบาท สมมติ สถานการณ์จำลอง เมื่อผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ รู้จักและเข้าใจตนเอง ทราบถึงปัญหาและแนวทางแก้ไข และได้ประยุกต์ใช้ เทคนิค WDEP ทฤษฎีการให้ คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อให้ผู้เข้ารับการ ฝึกอบรมวางแผนพัฒนาตนเอง ประเมินความเหมาะสม ตามแนวทางที่วางไว้และเลือกที่จะพัฒนาการแสดงออก ในรูปแบบที่เหมาะสมกับตนเอง ซึ่งช่วยให้ผู้เข้ารับการ ฝึกอบรมได้ตระหนักรู้ (Awareness) รู้จักเข้าใจและเห็น คุณค่าของตนเองตามทฤษฎีตัวตน (Self-Theory) สามารถกำหนดบทบาทการแสดงออกไปในทิศทางที่ ตนเองและสังคมรอบข้างพึงพอใจ

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพประกอบ กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนกลุ่มพฤติกรรมข้ามเพศมีการแสดงออก ที่เหมาะสมสูงขึ้นหลังเข้ารับการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาลักษณะพฤติกรรม การแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ โดยเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนข้ามเพศภายในโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2562 จำนวน 53 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบไปด้วย ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 4 คน ครูฝ่ายปกครองวินัย นักเรียน จำนวน 4 คน ครูอาวุโสชาย หญิง ช่วงอายุ 41 – 60 ปี จำนวน 6 คน ครู ช่วงอายุ 25 – 40 ปี จำนวน 7 คน นักเรียนชายกลุ่มเพศทางเลือก จำนวน 8 คน นักเรียนหญิงกลุ่มเพศทางเลือก จำนวน 6 คน คณะกรรมการตัวแทนนักเรียน จำนวน 8 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 10 คน

1.2 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ศึกษาระดับพฤติกรรม การแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ผู้วิจัยศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย ที่มีพฤติกรรมข้ามเพศจากการสำรวจมีนักเรียนยอมรับและเปิดเผยตนเอง จำนวน 132 คน โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด

1.3 กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา เพื่อเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย ที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ (LGBT) กลุ่ม Transgender โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ที่มีค่าเฉลี่ยคะแนน แบบประเมินการแสดงออกที่เหมาะสม ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา และมีความสมัครใจในการเข้าร่วมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา จำนวน 20 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรจัดกระทำโปรแกรมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา

2. ตัวแปรตามการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นกลุ่มพฤติกรรมข้ามเพศ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนของการวิจัย เป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ การศึกษาการ แสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมข้ามเพศ ในขั้นนี้เป็นการศึกษารวบรวมข้อมูลเพื่อกำหนดเป้าหมายเชิงพฤติกรรม และนิยามตัวแปรอิสระ ของคำว่า การแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกที่เหมาะสม โดยการศึกษาเอกสาร จากนั้นนำมาวิเคราะห์ประเด็นพฤติกรรมที่กล่าวถึงในแต่ละแนวคิดหรือทฤษฎี จัดทำตารางวิเคราะห์ข้อมูล พิเคราะห์ฐานนิยม (Mode) ที่กล่าวถึงประเด็นใดบ้าง และนำมาเป็นโครงสร้างของข้อคำถามในการสัมภาษณ์ เพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

2. เก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่กำหนดไว้ จำนวน 53 คน โดยใช้กระบวนการสัมภาษณ์แบบ กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured or guided interviews) การสนทนากลุ่ม (Focus group discussion) นำประเด็นจากการวิเคราะห์เอกสารในขั้นตอนที่ 1 เป็นโครงสร้าง ข้อคำถามในการสัมภาษณ์ เช่น “การแสดงออกเชิงบวก ของนักเรียนที่มีพฤติกรรมข้ามเพศควรเป็นอย่างไร” “หากแบ่งเป็นด้านจะมีกี่ด้านอะไรบ้าง” “นอกจากประเด็นที่กล่าวมาการแสดงออกของนักเรียนควรมีลักษณะอย่างอื่น อีกหรือไม่ อย่างไร” เป็นต้น จดบันทึกสรุป และวิเคราะห์ ในประเด็นเกี่ยวกับทัศนคติ ข้อคิดเห็นต่อพฤติกรรม การแสดงออกของนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมข้ามเพศ ในทุก มิติของการแสดงออก

3. เมื่อได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และอภิปราย กลุ่มแล้วนำมาสรุปประเด็น เปรียบเทียบและเชื่อมโยงกับ ทฤษฎีแนวคิดการแสดงออกที่เหมาะสม ในแต่ละด้านจะมีรายละเอียดหรือประเด็นย่อย ๆ นำมาวิเคราะห์จัดกลุ่ม โดยผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

โดยการจำแนกชนิดข้อมูล (Typological Analysis) ประเภทวิธีการวิเคราะห์ค่าหลัก (Domain Analysis) (Supang Janthawanich, 2010)

4. เมื่อสามารถวิเคราะห์ประเด็นที่แสดงถึงการแสดงออกที่เหมาะสม ดำเนินการจัดทำแบบตรวจรายการ (Check list) โดยทำเป็นแบบสอบถามเพื่อยืนยันความถูกต้องของข้อมูล (เห็นด้วย/ไม่เห็นด้วย) เก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลพิจารณาประเด็นที่เห็นด้วยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 วิเคราะห์ข้อมูล และนิยามศัพท์ปฏิบัติการอธิบายลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสม

5. การสร้างแบบประเมินการแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมข้ามเพศ โดยพิจารณาจากนิยามศัพท์ปฏิบัติการและสร้างข้อคำถามเสนอผู้เชี่ยวชาญพิจารณาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยต้องมีค่าตั้งแต่ 0.60 จัดทำแบบประเมินปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

6. นำแบบประเมินไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพเครื่องมือวิเคราะห์ผลโดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อกับคะแนนรวม (Item-Total Correlation) ตั้งแต่ 0.20-0.70 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach' Alpha Coefficient: α) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.91 จำนวน 51 ข้อ

7. นำแบบประเมินเก็บข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดไว้ จำนวน 132 คน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยหาค่าเฉลี่ย สถิติร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ระยะที่ 2 เปรียบเทียบการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศก่อนและหลังเข้ารับการฝึกอบรมโดยการพัฒนาโปรแกรมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา และจัดฝึกอบรมเปรียบเทียบผลกลุ่มทดลอง ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยารวมถึงแนวคิดและเทคนิคการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาที่สอดคล้องกับลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสมจากการศึกษาในระยะที่ 1

2. สร้างโปรแกรมฝึกอบรมเชิงและเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ตรวจสอบรายละเอียดและความถูกต้องของเนื้อหา แล้วจึงนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา แนวคิด เทคนิค วัตถุประสงค์ และวิธีการดำเนินการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา แต่ละครั้ง (Content Validity)

3. นำโปรแกรมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 20 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา จากนั้นนำมาปรับปรุง แก้ไขก่อนนำไปทดลองจริง

4. นำการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คนโดยมีการประเมินการแสดงออกที่เหมาะสมก่อนและหลังการฝึกอบรมวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสมด้วยวิธีการเชิงคุณภาพประกอบด้วย การศึกษาและวิเคราะห์เอกสาร การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured or Guided Interviews) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) และดำเนินการยืนยันข้อมูลด้วยแบบตรวจรายการ (Checklist)

2. แบบประเมินการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ มีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 51 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.20-0.70 ค่าความเชื่อมั่นทั้งหมดเท่ากับ 0.91

3. โปรแกรมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ จำนวน 11 กิจกรรม ระยะเวลา 16 ชั่วโมง มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยวิธีการจำแนกชนิดข้อมูล (Typological Analysis) โดยการวิเคราะห์คำหลัก (Domain Analysis) (Supang Janthawanich, 2010)

2. สถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

3. การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน (T-test for Dependent Samples)

ผลการวิจัย

1. การศึกษาเพื่อศึกษาลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ โดยใช้กระบวนการเชิงคุณภาพ พบว่า การแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ประกอบด้วย การแสดงออกทางการเรียน การสื่อสารและปฏิสัมพันธ์ต่อเพื่อน ครู ผู้ปกครอง และการลดพฤติกรรมเสี่ยงที่ก่อให้เกิดปัญหาความรุนแรงทางเพศและสารเสพติด การวิจัยครั้งนี้มุ่งส่งเสริมการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ 3 ด้าน คือ

1. ด้านการเรียน หมายถึง การแสดงออกของวัยรุ่นพฤติกรรมข้ามเพศที่เห็นได้ชัดถึงบทบาทหน้าที่ของการเป็นนักเรียน ได้แก่ การเข้าเรียน การส่งงานตามที่มอบหมาย มีความมุ่งมั่นใฝ่เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ กระตือรือร้นในการเรียน ไม่ก่อกวนในชั้นเรียน รู้จักและใช้ศักยภาพของตนเองที่เป็นประโยชน์กับการเรียน

2. ด้านการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หมายถึง การแสดงออกของวัยรุ่นพฤติกรรมข้ามเพศที่แสดงออกเชิงบวกกับเพื่อน ครู และผู้ปกครอง ได้แก่ การไม่พูดหยาบคายส่อไปทางลามกอนาจาร เปิดเผยยอมรับในเพศวิถีของตนเองเมื่อต้องติดต่อกับผู้อื่น และปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เพื่อน และรุ่นน้อง

3. ด้านการลดพฤติกรรมเสี่ยง หมายถึง การแสดงออกของวัยรุ่นกลุ่มพฤติกรรมข้ามเพศในการลดความเสี่ยง

หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดปัญหา ได้แก่ การควบคุมและจัดการอารมณ์ตนเองไม่แยกตัวออกจากสังคม เมื่อประสบปัญหา หลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานการณ์ที่สุ่มเสี่ยงทางเพศและสารเสพติด

2. ผลการศึกษาระดับคะแนนการพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศจากแบบประเมิน กลุ่มเป้าหมาย 132 คน (N=132)

ตาราง 1 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศแยกตามจำนวนกลุ่มเป้าหมาย

คะแนนการแสดงผล ที่เหมาะสม(ด้าน)	จำนวนคน					μ	σ	แปลผล
	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก			
1. ด้านการเรียน	32	37	36	15	12	3.47	0.27	ปานกลาง
2. ด้านการสื่อสารและ ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น	28	35	30	29	10	3.32	0.31	ปานกลาง
3. ด้านการลดพฤติกรรมเสี่ยง	22	40	36	21	13	3.28	0.36	ปานกลาง
รวม						3.35	0.31	ปานกลาง

จากตาราง 1 พบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมข้ามเพศมีการแสดงออกด้านการเรียนส่วนใหญ่ จำนวน 36 คน อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นส่วนใหญ่ จำนวน 35 คน อยู่ในระดับดี และด้านการลดพฤติกรรมเสี่ยงส่วนใหญ่ จำนวน 40 คน อยู่ในระดับดี และคะแนนการแสดงผลที่เหมาะสมภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 ($\sigma=0.31$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.47 ($\sigma=0.27$) ด้านการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.32 ($\sigma=0.31$) และด้านพฤติกรรมเสี่ยงค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 ($\sigma=0.36$) ตามลำดับ

3. การวิเคราะห์การแสดงผลที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ก่อน และหลังเข้าร่วมโปรแกรมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา กลุ่มตัวอย่าง 20 คน โดยก่อนทำการเปรียบเทียบ ได้มีการตรวจสอบการแจกแจงเป็นโค้งปกติ (Test of Normality) ด้วยสถิติ Shapiro-Wilk Test โดยก่อนและหลังการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา มีค่า sig เท่ากับ .66 และ .56 ตามลำดับ ซึ่งค่า sig. มีค่ามากกว่า .05 ขึ้นไป จึงสามารถใช้สูตรการทดสอบค่าที (t-test for dependent) ในการเปรียบเทียบได้

ตาราง 2 คะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การแสดงผลที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศของกลุ่มทดลอง เปรียบเทียบก่อนการทดลองและหลังการทดลองรายด้าน (n=20)

คะแนนการแสดงผล ที่เหมาะสม(ด้าน)	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		df	t	p-value
	(n=20)		(n=20)				
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD			
1. ด้านการเรียน	2.79	0.25	4.17	0.23	19	24.23*	0.00
2. ด้านการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น	2.65	0.30	4.25	0.16	19	20.25*	0.00
3. ด้านพฤติกรรมเสี่ยง	2.96	0.16	4.16	0.20	19	20.33*	0.00
รวม	2.80	0.24	4.19	0.12	19	21.60*	0.00

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$)

จากตารางพบว่า คะแนนการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศของกลุ่มทดลองด้านการเรียนก่อนเข้าโปรแกรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.79 (SD=0.25) หลังเข้าโปรแกรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 (SD=0.23) ด้านการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ก่อนเข้าโปรแกรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.65 (SD=0.30) หลังเข้าโปรแกรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 (SD=0.16) และด้านพฤติกรรมเสี่ยงก่อนเข้าโปรแกรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 (SD=0.16) หลังเข้าโปรแกรมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 (SD=0.20)

ในภาพรวมทั้ง 3 ด้านก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 (SD=0.24) หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 (SD=0.12) มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1.39 โดยรวมหลังการทดลองคะแนนการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศของทั้งรายด้านและโดยภาพรวมสูงกว่าก่อนเข้าโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศพบว่า การแสดงออกที่เหมาะสมจะ ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และด้านการลดพฤติกรรมเสี่ยง โดยกลุ่มเป้าหมายมีการแสดงออกที่เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักเรียนวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างหลังฝึกอบรมเชิงจิตวิทยามีค่าเฉลี่ยการแสดงออกที่เหมาะสมสูงขึ้นกว่าก่อนเข้าโปรแกรมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาลักษณะการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ

การศึกษาการแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ พบว่า การแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนที่มีพฤติกรรมข้ามเพศได้ 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการเรียน ด้านปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และด้านการลดพฤติกรรมเสี่ยง ทั้งนี้กลุ่มเป้าหมายมีการแสดงออกที่เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางซึ่งอภิปรายได้ดังนี้

1.1 ด้านการเรียนจากการศึกษา พบว่าวัยรุ่นข้ามเพศต้องแสดงให้เห็นถึงบทบาทหน้าที่ของการเป็นนักเรียน ได้แก่ การเข้าเรียน การส่งงานตามที่มอบหมาย มีความมุ่งมั่นใฝ่เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ กระตือรือร้นในการเรียน ไม่ก่อนนอนในชั้นเรียน รู้จักและใช้ศักยภาพ

ของตนเองที่เป็นประโยชน์กับการเรียน โดยเน้นให้วัยรุ่นข้ามเพศต้องค้นหาตัวเองและแสดงให้เห็นถึงศักยภาพและความสามารถสอดคล้องกับการศึกษาของ สุรัชย์ ประกอบ (Surachai Prakob, 2016) ที่ระบุว่า กลุ่ม LGBT เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความสามารถและมีศักยภาพสูง โดยเฉพาะด้านความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าเพศอื่น จึงจำเป็นต้องพัฒนาและแสดงออกให้เห็นถึงศักยภาพ อย่างชัดเจน

1.2 ด้านการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนั้นจากการศึกษาพบว่าเป็นแสดงออกเชิงบวกกับเพื่อน ครู และผู้ปกครอง ได้แก่ การไม่พูดหยาบคายส่อไปทางลามกอนาจาร เปิดเผยมอมรับในเพศวิถีของตนเองเมื่อต้องติดต่อกับผู้อื่น และปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เพื่อน และรุ่นน้องซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาหลักการแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการแสดงออกมากที่สุด 4 ประเด็น ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงออกที่เหมาะสมมักกล่าวถึงการสื่อสารการมีปฏิสัมพันธ์เป็นหลักตามที่ อัลเบอร์ตี และ แอมมอนส์ (Alberti & Emmons, 1986) ที่กล่าวว่า การแสดงออกที่เหมาะสมมีลักษณะที่เกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์เชิงบวกคือการแสดงออกมาอย่างจริงจังตรงไปตรงมา ไม่เป็นการทำร้ายผู้อื่น บางครั้งไม่ต้องใช้คำพูดในการสื่อสารและสอดคล้องกับแนวคิดของ ชอลเทอร์ (Shelter, 1977) ที่กล่าวว่า การพูดทักทายปราศรัย (Make Greeting Talk) บุคคลควรที่จะแสดงความเป็นมิตรกับบุคคลที่ต้องการรู้จักและไม่รู้จัก และยังสอดคล้องกับเชลทอนน์ และเบอร์ตัน (Shelton & Burton, 1977) ที่ได้กล่าวถึงลักษณะการแสดงออกที่

เหมาะสมว่าบุคคลควรแสดงออกถึงการเห็นอกเห็นใจผู้อื่นและการแสดงออกตามสิทธิทางเพศวิถีของตนเอง

1.3 ด้านการลดพฤติกรรมเสี่ยงจากการศึกษาพบว่า การแสดงออกในการลดความเสี่ยง คือการหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดปัญหา ได้แก่ การควบคุมและจัดการอารมณ์ตนเองไม่แยกตัวออกจากสังคมเมื่อประสบปัญหา หลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานการณ์ที่สุ่มเสี่ยงทางเพศและสารเสพติด การศึกษาแม้อาจไม่สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎีที่ได้วิเคราะห์ในกระบวนการศึกษาเอกสาร แต่สอดคล้องกับสถานการณ์ของสภาพปัญหาของกลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ นั่นคือความเสี่ยงโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ตามที่ศูนย์อำนวยการบริหารจัดการปัญหาเอดส์แห่งชาติ (National AIDS Management Center, 2018, p.1) ได้นำเสนอว่าประเทศไทยกำลังเผชิญกับการเพิ่มขึ้นของผู้ติดเชื้อเอชไอวีและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเยาวชน ซึ่งร้อยละ 70 ของผู้ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นในกลุ่มอายุนี้และที่สำคัญกลุ่มชายรักชายจะมีภาวะเสี่ยงสูงสุดซึ่งปัจจัยที่นำไปสู่การเพิ่มขึ้นของโรคนั้นคือการเที่ยวสถานบันเทิง การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการใช้สารเสพติด

2. ผลการศึกษาระดับการแสดงออกที่เหมาะสมของกลุ่มเป้าหมาย 132 คน โดยแบบประเมินการแสดงออก พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมข้ามเพศมีระดับการแสดงออกที่เหมาะสมภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุดรองลงมาคือด้านการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ส่วนการลดด้านพฤติกรรมเสี่ยงมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ทั้งนี้แม้คะแนนรวมและคะแนนรายด้านจะอยู่ในระดับปานกลาง หากพิจารณาด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด นั่นคือด้านการลดพฤติกรรมเสี่ยง ทั้งการจัดการปัญหาควบคุมอารมณ์ ความเสี่ยงเรื่องเพศและสารเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษาสภาพปัญหาของกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศ ตรงกับการศึกษาของ

พรเทพ แพรขาว (Pornthep Parekaow, 2010) ที่ศึกษา ระดับความสุข และศึกษาถึงปัจจัยการเกิดปัญหาสุขภาพจิตกลุ่มกระเทยเกย์ พบว่าการแสดงอารมณ์ของบุคคลกลุ่มนี้ส่วนที่แสดงอารมณ์รุนแรงนั้น เป็นการตอบสนองต่อการรับรู้ถึงความผิดปกติทางเพศของตนเองในระดับจิตใต้สำนึก รับรู้ถึงความแตกต่าง แยกแยกกับคนอื่นในสังคม ให้กลไกการป้องกันตนเองไม่ให้ถูกดูถูก ถูกกลั่นแกล้งด้วยการแสดงออกในลักษณะก้าวร้าว รุนแรง และความเสี่ยงทางเพศซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของมณฑินี วสันติอุปโภคกร (Montinee Wasantiauppokakom, 2019) ที่พบว่าเยาวชนชายมีเพศสัมพันธ์กับชายและสาวประเภทสองประมาณ 1 ใน 10 ติดเชื้อเอชไอวีและมีอัตราอุบัติการณ์ ประมาณ ร้อยละ 5 ซึ่งอุบัติการณ์ของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงมาก (ประมาณ ร้อยละ 20-40 ต่อปี) และความเสี่ยงเรื่องเพศสัมพันธ์มักเป็นผลมาจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การใช้สารเสพติด และการเที่ยวสถานบันเทิงในเวลาากลางคืน

3. การเปรียบเทียบการการแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนกลุ่มข้ามเพศ ก่อนและหลังเข้ารับการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ

ผลการวิจัยพบว่าการแสดงออกที่เหมาะสมของกลุ่มทดลองหลังเข้าร่วมโปรแกรมฝึกอบรมเชิงจิตวิทยามีคะแนนเพิ่มขึ้นจากระดับปานกลาง เป็นระดับดีสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ว่านักเรียนกลุ่มพฤติกรรมข้ามเพศมีการแสดงออกที่เหมาะสมสูงขึ้นหลังเข้ารับการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจัยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความหลากหลายทางเพศ (LGBT) โดยทั้งหมดอยู่ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ (Transgender) และเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมทัศนคติ ความคิด ประสบการณ์ชีวิต ใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐาน เริ่มต้นก่อนการนำไปสู่กระบวนการกลุ่มตามที่ ชูชัย สมितिไกร (Chuchai Samittikri, 2013) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลที่รวมเข้ากัน

เป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของบุคคล เช่น ระดับเชาวน์ปัญญา ทักษะคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น เป็นต้น ประกอบกับความใกล้เคียงของอาสาสมัครกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานั้น เป็นปัจจัยที่อาจส่งอิทธิพลต่อความคลาดเคลื่อนในผลวิจัย ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างอาสาสมัครมีปัจจัยส่วนบุคคลใกล้เคียงกัน ในงานวิจัยนี้เป็นนักเรียนกลุ่มข้ามเพศ และเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 ที่มีปัจจัยทั้งเพศ อายุ ทักษะคิด ใกล้เคียงกันจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลังการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประยุกต์ทฤษฎีและเทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษามาใช้ในฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศทั้ง 3 ด้าน โดยในการพบกันครั้งแรก ผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อสร้างความไว้วางใจ ความอบอุ่น และการยอมรับในตัวผู้วิจัย พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ในการอบรมเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องและเพื่อให้ทราบถึงประโยชน์ของการอบรม มีการนัดหมายวันเวลาและสถานที่ในการฝึกอบรม ผู้วิจัยพบว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความกระตือรือร้น สนใจ และให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา ตลอดจนมีการซักถามถึงประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นสัญญาณที่ดีในการเริ่มต้นดำเนินการวิจัย

ในขั้นตอนของการดำเนินการฝึกอบรมแต่ละครั้ง ผู้วิจัยเลือกใช้ทฤษฎีและเทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาประยุกต์ใช้ในการฝึกอบรมมุ่งหวังให้เกิดการปรับพฤติกรรมการแสดงออก โดยการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยามีทั้งหมด 11 ครั้ง โดยในแต่ละครั้งได้ประยุกต์ใช้ทฤษฎี และเทคนิคต่าง ๆ ประกอบด้วย เทคนิค WDEP ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เทคนิคตัวแบบ (Modeling) การเสริมแรงทางบวก ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบรับรู้ คิด พฤติกรรม เทคนิคการฟัง การตั้งคำถาม การยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข การสะท้อนความรู้สึก ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็น

ศูนย์กลาง ตลอดจนเทคนิคกลุ่มสัมพันธ์ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ กรณีศึกษา การอภิปรายกลุ่ม และในขั้นตอนสุดท้ายของการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา ซึ่งผู้วิจัยให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาของ การฝึกอบรม ผ่านกิจกรรมระดมสมอง(Brainstorm) การแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นต่าง ๆ เพื่อเป็นการทบทวนและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทั้งยังเป็น การแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ในการนำเสนอข้อแนะนำต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ ในแต่ละครั้งผู้วิจัยจะทำการนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการฝึกอบรมครั้งต่อไป

ในการฝึกอบรมผู้วิจัยพบว่านอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการฝึกอบรมแล้ว การที่วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศหลังเข้ารับการอบรมมีค่าเฉลี่ยการแสดงออกที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น เป็นเพราะได้มีโอกาสเรียนรู้ และเพิ่มพูนประสบการณ์ พัฒนาทักษะจากกระบวนการในการฝึกอบรมต่างจากที่เคยประสบในชีวิตประจำวัน อีกทั้งบางคนไม่เคยมีประสบการณ์ในการฝึกอบรมเกี่ยวกับการการแสดงออกที่เหมาะสมหรือกระบวนการพัฒนาเสริมสร้างอื่นใดมาก่อน โดยการแสดงออกในชีวิตประจำวันเป็นไปโดยอัตโนมัติ หลายครั้งผ่านการยั้งคิด หรือคำนึงถึงผลที่จะตามมา แต่เมื่อได้มีโอกาสได้การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาเสริมสร้าง และแลกเปลี่ยนในครั้งนี้ ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความกระตือรือร้น สนใจ ตั้งใจ วางแผนการปรับพฤติกรรมและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี จนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมได้ โดยการเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมในแต่ละด้าน ผู้วิจัยได้ทำการสรุปและอภิปรายผล ดังนี้

2.1 ผลของการเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมด้านการเรียน โดยใช้เทคนิคกระบวนการ WDEP ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง โดยผู้วิจัยสะท้อนปัญหาทางด้านการเรียน ปัจจัยที่ส่งผลต่อการประสบความสำเร็จด้านการเรียน ให้กับผู้เข้ารับการฝึกอบรมร่วมกันอภิปรายสรุปได้ว่าการแสดงออก

ลักษณะใดบ้างที่ส่งผลต่อความสำเร็จด้านการเรียน โดยผู้เข้ารับการศึกษาสามารถกำหนดเป้าหมายทางการเรียนที่ตนเองต้องการได้ อธิบายวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้อบรมตามเป้าหมายแสดงให้เห็นผ่านกิจกรรม และการนำเสนอ เช่นผู้เข้ารับการศึกษาบอกถึงข้อเสียของตนเองที่ทำให้ติด 0 ว่ามาจากการเข้าเรียนช้า ชอบก่อกวนในชั้นเรียน และไม่ส่งงาน ซึ่งสมาชิกคนอื่นต่างช่วยกันแนะนำ เสนอแนวทาง รวมทั้งประเมินแนวทางที่เหมาะสมกับตนเอง สามารถวางแผนการเรียนปรับพฤติกรรมการแสดงออกสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของกระบวนการ WDEP ของ Glasser William Glasser (Watcharee Supmee, 2013) ที่ได้กล่าวว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและกระบวนการ WDEP มีเป้าหมายเพื่อ ให้บุคคลได้พิจารณาและกำหนดเป้าหมายหรือความต้องการของตน ทั้งในปัจจุบัน และในระยะยาวอย่างชัดเจนและช่วยให้พิจารณาสิ่งที่เป็อุปสรรคขัดขวางการก้าวหน้าเพื่อไปสูเป้าหมายทางเลือกและรูปแบบของพฤติกรรมใหม่ เพื่อสู่เป้าหมายหรือความต้องการนั้น

2.2 ผลของการเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมด้านการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างโดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถาม ในทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Client-Centered) และเทคนิคการชี้แนะเพื่อค้นพบการเสริมสร้างพลังบวก ตามทฤษฎีให้คำปรึกษาแบบรู้คิด พฤติกรรม ในช่วงของการวิเคราะห์และสำรวจปัญหาผ่านกระบวนการให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งเมื่อผู้เข้ารับการศึกษาสามารถระบุปัญหาของการแสดงออกด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ เช่นชอบพูดทะเลาะซึ่งตัวเองสนุกแต่บางครั้งไม่ถูกกาลเทศะก้าวร้าวกับครูทั้งที่ตัวเองผิด เป็นต้น โดยผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) ตามแนวคิดกลุ่มสัมพันธ์ โดยกำหนดบทบาทสมมติ 3 สถานการณ์ ให้แต่ละกลุ่มได้แสดงบทบาทสมมติ มีเป้าหมายเพื่อเป็นการจำลองสถานการณ์ และให้ผู้เข้ารับการศึกษาได้สำรวจ ทบทวนตนเอง ตามที่ ทิศนา

แชมมณี (Thissana Khemmanee, 2002) ได้กล่าวว่า การให้ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาสมทบบาท และแสดงออกตามธรรมชาติ โดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์และความรู้สึกนึกคิดของตนเองเป็นหลัก ซึ่งเทคนิคการแสดงบทบาทสมมตินี้เป็นเทคนิคสำคัญที่ใช้ในการปรับและเสริมสร้างพฤติกรรมอันพึงประสงค์ สอดคล้องกับเทคนิคทางพฤติกรรม ตามทฤษฎีให้คำปรึกษาแบบรู้คิด พฤติกรรม (Doungmanee Joungtrak, 2016) ที่กล่าวว่า การทดลองแสดงบทบาทใหม่ มุ่งหวังเพื่อให้เยาวชนควรมีความคิด ทศนคติ และพฤติกรรมใหม่อย่างไร ดังนั้นวิธีการนี้จึงมีส่วนช่วยให้ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาได้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึกและพฤติกรรมของตนและผู้อื่นอันจะก่อให้เกิดความเข้าใจในตนเองและผู้อื่นอย่างลึกซึ้ง โดยเมื่อแต่ละกลุ่มได้แสดงบทบาทสมมติต่อสถานการณ์ทั้งด้านบวกและด้านลบแล้ว ผู้เข้ารับการศึกษาได้ร่วมกันอภิปรายว่าหากตนเองต้องพบกับสถานการณ์ดังกล่าวจะเลือกปฏิบัติอย่างไร ช่วยให้เกิดการเรียนรู้เข้าใจสถานการณ์ และเลือกแสดงออกได้อย่างเหมาะสม

2.3 ด้านการลดพฤติกรรมเสี่ยงโดยใช้เทคนิคกรณีศึกษา (Case Study) เทคนิคการบรรยายตามแนวคิดกลุ่มสัมพันธ์ และเทคนิคตัวแบบ (Modeling) ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบรู้คิด พฤติกรรม ซึ่งจะยกตัวอย่างกรณีศึกษาต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาวะเสี่ยงของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศได้แก่ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สารเสพติด ปัญหาการจัดการอารมณ์ โดยนำมาจากผลการวิจัยศึกษาและสื่อออนไลน์ ประกอบการบรรยายให้ความรู้ เกมตอบคำถาม เพื่อให้ผู้เข้ารับการศึกษาได้ตระหนักรู้และจะได้วางแผนในการปรับพฤติกรรมตนเองไม่ให้อยู่ในภาวะความเสี่ยง สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของเทคนิคกรณีศึกษาตามแนวคิดกลุ่มสัมพันธ์ที่กล่าวว่า เทคนิคกรณีศึกษามุ่งส่งเสริมให้เกิดสร้างความเข้าใจและฝึกฝนหาทางแก้ไขปัญหานั้น วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาได้รู้จักคิดและพิจารณาข้อมูลซึ่งกันและกัน รวมทั้งการนำเอากรณีต่าง ๆ ซึ่งคล้ายคลึงกับ

ชีวิตจริงมาใช้ จะช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริง (Thissana Khemmanee, 2002) ซึ่งผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถสรุปปัญหาความเสี่ยงของตนเอง และแนวทางการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมเพื่อลดความเสี่ยง เช่น การไม่ออกจากบ้านในเวลากลางคืน กลับบ้านเป็นเวลา หลีกเลี้ยงหรือป้องกันทุกครั้งในการมีเพศสัมพันธ์ รวมทั้งผู้วิจัยได้ใช้เทคนิค ตัวแบบ (Modeling) ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบรู้คิด พฤติกรรม ผ่านกิจกรรม My Idol โดยมุ่งหวังให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเรียนรู้ประสบการณ์จากบุคคลต้นแบบ (Role Model) สอดคล้องกับที่ ทิศนา แชมมณี (Thissana Khemmanee, 2002) ได้กล่าวว่าการเป็นตัวแบบ (Modeling) เป็นเทคนิคที่นำมาใช้ในการฝึกอบรมทางด้านพฤติกรรมจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการฝึกอบรมด้านการฝึกทักษะการแสดงออกและการปรับพฤติกรรม ซึ่งเทคนิคการเป็นตัวแบบนี้ถือเป็นเทคนิคสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสม สอดคล้องกับ ดวงมณี จงรักษ์ (Doungrak, 2016) ที่กล่าวว่า การเป็นตัวแบบใช้เป็นเครื่องมือซึ่งเป็นการสอนที่ทรงพลังมากที่สุดประการหนึ่งผู้รับคำปรึกษาก็สามารถเป็นตัวแบบสำหรับผู้รับคำปรึกษาคนอื่นได้เช่นกัน การเป็นตัวแบบเป็นเทคนิคที่นำมาใช้ในการฝึกอบรมทางด้านพฤติกรรมจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการฝึกอบรมด้านการฝึกทักษะ และกลุ่มการฝึกฝนทางด้านแสดงออกที่เหมาะสม ซึ่งผลจากการให้เทคนิค และทฤษฎีต่าง ๆ ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นได้จากผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถกำหนดพฤติกรรมตนเอง หลีกเลี้ยง ความเสี่ยงด้านต่าง ๆ วางแผนและเลือกแนวทางในการพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา เพื่อเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นสามารถเสริมสร้างการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศให้สูงขึ้นได้ ซึ่งโปรแกรมการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาที่พัฒนาขึ้นนี้ได้ประยุกต์ทฤษฎี เทคนิควิธีการทางจิตวิทยา ประกอบกับกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

โดยใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความเฉพาะ มุ่งหวังให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น เกิดการตระหนักรู้วางแผนและปรับพฤติกรรมของตนเองให้เหมาะสมนำไปสู่การสร้างการรับรู้ใหม่ให้เกิดขึ้นกับผู้อื่นและสังคม สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สอดคล้องกับการศึกษาของ วิมลรัตน์ ชวดพงษ์ (Wimolrat Choudpong, 2013) ที่ได้พัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมกลุ่มที่มีผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังและเปรียบเทียบผลระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง โดยประชากรที่ศึกษาเป็นนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มละ 30 คน พบว่า กลุ่มทดลองเมื่อผ่านการใช้กิจกรรมกลุ่ม มีพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมสูงกว่ากลุ่มควบคุม และมีค่าคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 สอดคล้องกับงานวิจัยของ อีริคเอ็มโรดริเกซ (Eric M. Rodriguez, 2014) ได้ทำการศึกษาจุดเด่นที่สามารถพัฒนาได้ของกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศ โดยใช้จิตวิทยาเชิงบวกและการฝึกอบรม พบว่ากลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศล้วนมีศักยภาพเชิงบวกที่พัฒนาได้อย่างโดดเด่นทั้งนี้หลังการทดลองมีค่าคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ดังนี้

1. การฝึกอบรมเชิงจิตวิทยาเพื่อเสริมสร้าง การแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศสามารถนำไปโปรแกรมไปฝึกอบรมให้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีตัวอย่างเช่นเดียวกันนี้ได้ แต่ก่อนการนำไปใช้ควรศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด ขั้นตอน และเทคนิควิธีการต่าง ๆ จากผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้
2. ผู้ที่นำโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมข้ามเพศ ไปใช้ควรมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของ

กลุ่ม LGBT มีทักษะของการให้คำปรึกษา และมีทักษะ
ประสบการณ์เกี่ยวกับการฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา

3. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษามี
ความเฉพาะทั้งกลุ่มตัวอย่าง และบริบทของสภาพแวดล้อม
ดังนั้นก่อนการนำแบบประเมินและโปรแกรมไปใช้ควร
พิจารณาเปรียบเทียบความใกล้เคียงของบริบทดังกล่าว

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. จากการวิจัยในครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน
การศึกษากลับมาเฉพาะที่มีความเปราะบาง
ด้านจริยธรรมในมนุษย์ ดังนั้นหากต้องการศึกษาในกลุ่ม
ตัวอย่างเดียวกันจำเป็นต้องพิจารณาข้อกำหนดทั้งด้าน
จริยธรรม และกฎหมาย พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก และ พ.ร.บ.
ความเท่าเทียมทางเพศ เพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้น

2. การแสดงออกที่เหมาะสมของแต่ละบริบท
พื้นที่วิจัยอาจมีความแตกต่างกัน ผู้วิจัยควรศึกษาอย่าง
รอบด้าน

3. สำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปโปรแกรมการ
ฝึกอบรมและแบบประเมินพฤติกรรมการแสดงออก
ที่เหมาะสมควรได้รับการพัฒนาตามบริบทของพื้นที่วิจัย
และกลุ่มตัวอย่าง

4. การประเมินพฤติกรรมแสดงออกควรให้
ผู้เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างร่วมประเมินด้วย และควรมี
การประเมินติดตามผลความคงทนของการแสดงออกที่
เหมาะสมหลังการฝึกอบรม ระยะ 3 เดือน 6 เดือน หรือ
ก่อนสิ้นปีการศึกษา พร้อมทั้งติดตามผลการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมแสดงออกที่ประสบความสำเร็จและไม่
ประสบความสำเร็จ เพื่อสังเคราะห์ปัญหา และพัฒนา
โปรแกรมการฝึกอบรมต่อไป

5. ผู้สนใจศึกษาหากอยู่ในพื้นที่วิจัยที่มีกลุ่ม
ตัวอย่างเดียวกับการศึกษาในครั้งนี้ ควรจัดกิจกรรมการ
ฝึกอบรมเชิงจิตวิทยา หรือกิจกรรมที่เสริมสร้างศักยภาพที่
หลากหลาย เพื่อสร้างการรับรู้ใหม่ของสังคมที่มีต่อกลุ่ม
LGBT

บรรณานุกรม

- โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP). (2560). การรับรองเพศสถานะตามกฎหมายในประเทศไทย: การทบทวนกฎหมายและนโยบาย. Retrieved 18 มีนาคม 2561, from UNDP & APT สืบค้นจาก [https://www.undp.org/content/dam/rbap/docs/Research%20&%20Publications/hiv_aids/2018-Legal-Gender-Recognition-in-Thailand%20\(Thai\).pdf](https://www.undp.org/content/dam/rbap/docs/Research%20&%20Publications/hiv_aids/2018-Legal-Gender-Recognition-in-Thailand%20(Thai).pdf)
- ชูชัย สมิทธิไกร. (2556). การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร (พิมพ์ครั้งที่ 8, [ฉบับปรับปรุง]. ed.): กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงมณี จงรักษ์. (2559). ทฤษฎีการให้การปรึกษาและจิตบำบัดเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- ทิตนา แชมมณี. (2545). กลุ่มสัมพันธ์: เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน: กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้จัดจำหน่าย.
- พรเทพ แพรขาว. (2556). ความสุขของกระเทย เกย์ไทย.วารสารสมาคมพยาบาลฯ สาขาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 31(1).
- พรพิมล ช่างชัย. (2556). ผลของการฝึกการแสดงออกที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นโดยใช้กระบวนการMODELING. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- มณฑินี วสันตอุโปคากร. (2562). การศึกษาแบบติดตามด้านการศึกษาต่อเชื้อเอชไอวี โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการปฏิบัติการ.กรมควบคุมโรคกระทรวงสาธารณสุข.
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. (2556). ทฤษฎีให้บริการปรึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วินัย ชุ่มชื่น. (2554). บทบาทของผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครอง ครู เพื่อนและปัจจัยภูมิหลังที่ส่งผลต่อการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนของนักเรียนที่มีอัตลักษณ์เป็นเพศที่สามใน โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตจังหวัดราชบุรี. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง, ราชบุรี.
- วิมลรัตน์ ชวดพงษ์. (2556). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารดาบุญเลิศ จังหวัดนครราชสีมา. (ปริญญาานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา), มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา., นครราชสีมา.
- ศูนย์อำนวยการบริหารจัดการปัญหาเอดส์แห่งชาติ. (2561). วิเคราะห์สถานการณ์และปัจจัยที่มีผลต่อการติดเชื้อเอชไอวีของกลุ่มเยาวชนในประเทศไทย. 1, 2.
- สถาบันวิจัยประชากรและสังคมมหาวิทยาลัยมหิดล. (2559). “ชายรักชาย” ในประเทศไทย คือใคร มีเท่าไร ใครรู้บ้าง? จดหมายข่าวประชากรและการพัฒนา, 36(6), 1-3.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2553). การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรัชย์ ประกอบ. (2560). ความสามารถในการรับมือกับวัฒนธรรมที่หลากหลายและความคิดสร้างสรรค์ในการทำงานของผู้ที่มีอัตลักษณ์หลากหลายทางเพศตามการรับรู้ของบุคลากรภาครัฐในจังหวัดสงขลา. (บัณฑิตวิทยาลัย), มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- สุริยเดว ทรีปาตี. (2557). เพศที่สามครองพิธีกร เน้นประเพณีดีเป็นตัวอย่าง. Retrieved 6 มีนาคม 2561, from ไทยโพสต์ สืบค้นจาก <https://www.thaihealth.or.th/Content/26459-เพศที่สามครองพิธีกร%20เน้นประเพณีดีเป็นตัวอย่าง.html>
- หลุยส์ จำปาเทศ. (2552). จิตวิทยาสัมพันธ์=Encountering psychology (พิมพ์ครั้งที่ 7.. ed.): กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Alberti & Emmons, M. L. (1986). Review of Your Perfect Right: A Guide to Assertive Behavior. *Contemporary Psychology: A Journal of Reviews*, 16(9), 612-612.

Eric M. Rodriguez. (2014). *LGBT Strengths: Incorporating Positive Psychology In to Theory, Research, Training, and Practice*. *Psychology of Sexual Orientation and Gender Diversity*, 1(4), New York City College of

Technology. Shelton, N., & Burton, S. (1995). *Assertiveness Skills*: American Media Publishing.

Whitman, Chery V; & Posner. (2001). *Life Skills Approach to Child and Adolescents Health Human Development*. Washington. DC: Education Development Center. Inc